

дължения; беспрѣдѣлната Доброта, въ тѣзи ежеминутна прѣданность и грижение съ които мъжътъ и жената се задължаватъ като се съединяватъ. Така, семейството е тройно свято, защото Богъ се намира и въ началото му, и въ срѣдата, и въ конецътъ. Той е въ началото, защото е създателтъ на чувството което ражда семейството; той е въ срѣдата, защото той е началото (принципътъ) на длъжността и нравствеността; той е въ конецътъ, защото е послѣдний гарантинъ на семейството.

Опрѣно на любовта и длъжността, изискано отъ достойнството на жената и безопасността на дѣцата, гарантирано отъ обществото и отъ Бога, семейството е вѣчно. Като учрѣждение то нѣма отъ какво да се страхува, то трѣбва да се страхува отъ себе си. Семейството се поддържа или загива повече отъ нравитѣ отъ колкото отъ ученията.

Семейството нѣма защо да се стахува отъ духътъ на съмнѣнието: на семейството даже принадлежи да се бори съ съмнѣнието и да го исцѣри: азъ говорѣхъ за съмнѣнието което се отнася до всемирнитѣ истини на нравственний и религиозний редъ. Цѣрътъ на съмнѣнието е простото, неискственното сърдце: а на простото сърдце огнището е семейството.

Може ли да се намѣри нѣкой мѣжду онѣзи челоуѣци които сж узнали болкитѣ на настоящий вѣкъ, които сж испитали онѣзи неопрѣдѣлена досада въспѣвана отъ нашитѣ поети, онѣзи черна меланхолия която води нѣкои къмъ самоубийство, онова горчиво съмнѣние къмъ всичкитѣ нѣща, онѣзи насита отъ прѣданията, онова нетърпение за бждж-